

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνη δραχ. 55. Τρίμνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνη καὶ Τρίμνη ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. Ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθῆναι, 7 Αὐγούστου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 36

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Οὔτε τὸ ρόπαλό του ἦταν καὶ τό-
σο φοβερὸ συνηθισμένο κι' αὐτὸ μπα-
στούνι. Ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ ἡσύχασαν
κάπως πῶς δὲν εἶχαν νὰ κάμουν μὲ
κανένα κακοῦργο τῆς ἐξοχῆς, εἶδαν
ἄξαφνα τὸν ἄνθρωπο νὰ σταματᾷ
μπροστά τους, νὰ στριφογυρίζῃ τὴ
μαγγούρα του καὶ νὰ τοὺς φωνάζῃ :

— Πίσω, κλέφτες ! Αὐτὰ τὰ
χώματα ποὺ πατάτε εἶναι δικὰ
μου ! Ὅλος αὐτὸς ὁ τόπος εἶ-
ναι δικός μου ! Πίσω καὶ σὰς
ἐφυγα !

Τότε κατάλαβαν. Ὁ κακό-
μοιρος ἦταν τρελλὸς. Στὴν τρέλ-
λα του, μὲ τὴν ιδέα πῶς πα-
τοῦσαν τὰ χώματά του, μπο-
ροῦσε βέβαια καὶ νὰ τοὺς χτυ-
πήσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἦταν λόγος
νὰ φοβηθοῦν καὶ νὰ γυρίσουν
πίσω. Τέσσερις ἦταν, μπορού-
σαν νὰ τὸν κάμουν καλὰ, μιὰ
καὶ δὲν ἦταν ὁ Ἡρακλῆς. . .

— Ἐμπρός ! εἶπε ὁ Μοντα-
νῆς. Μὴ δίνετε σημασία, τρελ-
λὸς ἄνθρωπος εἶναι.

— Μ' αὐτὸν τὸν τρελλὸ ἐγὼ
τὸν κάνω γνωστικό, εἶπε ὁ
Δουμποδᾶνος.

— Τί λέει τὸ μικρούλι ; ἔκαμε πε-
ριφρονητικὰ ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἄκουσε
αὐτὰ τὰ λόγια.

— Ὅ,τι θέλω, ἀποκρίθηκε ὁ Δου-
μποδᾶνος. Μέρασε νὰ περάσουμε !

— Παλιόπαιδο !

Κι' ὁ ἄνθρωπος σήκωσε τὴ μαγ-
γούρα του γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ Δου-
μποδᾶνο κατακέφαλα. Εὐτυχῶς πρό-
φτασε ὁ Μάριος καὶ τὸν ἐσπρώξε, κι'
ἔτσι ἡ μαγγούρα ἔπεσε στὸ κενό, ἀ-
νάμεσα στὰ δυὸ παιδιὰ. Αὐτὸ ἐξερέ-
θισε τὸν ἄνθρωπο ποὺ στράφηκε, μὲ
σηκωμένη πάλι μαγγούρα, ἐναντίον

τοῦ Μαρίου. Ὁ Μάριος, γνέφοντας
στοὺς φίλους του νὰ μείνουν στὴ θέ-
ση τους, τῶρα στὰ πόδια. Ὁ μαγ-
γουροφόρος τὸν ἐκυνήγησε. Τότε πα-
ρατήρησαν πῶς ἔτρεχε τρικλίζοντας,
σκουντουφλώντας· μὰ κι' ἔτσι ἔτρεχε
καλὰ. Καὶ σὲ λίγο ἔφτασε τὸ Μάριο
καὶ κατάφερε μὲ μεγάλῃ ὁρμῇ τὴ
μαγγούρα του, γιὰ νὰ τοῦ σπάσῃ τὸ

«— Τὸν γνωρίζω ποὺ λέτε, ἄρχισε ὁ δάσκαλος νὰ τοὺς
διηγῆται». (Σελ. 314 στ. α')

κεφάλι. Ἐπειδὴ ὁμως ὁ Μάριος ἐξα-
κολουθοῦσε νὰ τρέχῃ, ἡ μαγγούρα πί-
σω του, ἔπεσε πάλι στὸ κενό. Κι' ἀ-
κριβῶς γι' αὐτό, ὁ ἄνθρωπος ἔχασε
τὴν ἰσορροπία του κι' ἔπεσε χάμω,
φαρδὸς πλατὺς, στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ ξανασηκω-
θῇ. Φαίνεται, θὰ εἶχε χτυπήσῃ ἃ-
σχημα ὁ Μάριος γύρισε καὶ τὸν ἐ-
πλησίασε. Πλησίασαν κι' οἱ ἄλλοι
τρεῖς. Ἐκπληκτικοὶ εἶδαν τότε πῶς ὁ
ἄνθρωπος δὲν εἶχε πάθει τίποτα, πα-
ρὰ δὲν σηκωνόταν γιὰτι... τὸ εἶχε ρί-
ξει στὸν ὕπνο ! Τ' μακάρια ποὺ κοιμό-

ταν, ξαπλωμένος ἐκεῖ, καὶ πῶς ρο-
χάλιζε κιόλα ! Κι' ἐπιτέλους κατά-
λαβαν : δὲν ἦταν τρελλὸς ὁ κακό-
μοιρος, ἦταν μεθυσμένος.

Μὰ δὲν ἦταν τὸ ἴδιο ; Ἡ μέθη «μικρὰ
μανία» δὲν εἶναι ; . . Ὡστόσο κάθε
φόδος τοὺς ἄφησε, ἔγιναν φαιδροὶ
καὶ στάθηκαν ἑνα-γύρο, νὰ κάμουν
χάζι τὸν μεθυσμένο ποὺ κοιμόταν.
Ἀλλὰ ἐκεῖ ποὺ τὸν κοίταζαν γελα-
στοὶ κι' ἔλεγαν τὰστεῖα τους, τοὺς
ἐπλησίασε ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος, ποὺ
εἶχε κατεβεῖ τρέχοντας ἀπὸ τὸ γει-
τονικὸ ὄψωμα.

Αὐτὸς ἦταν ἕνας ἡλικιωμέ-
νος, εὐπρόσωπος καὶ σεβάσμιος.

— Ἄ, τὸν κακόμοιρο, εἶπε
μὲ οἶκτο, σκύβοντας πᾶνω ἀπὸ
τὸ μεθυσμένο. Ἐδῶ ἔπεσε ; . .
Πρέπει νὰ τὸν τραβήξουμε στὴ
σκιά, γιὰτι ἂν μείνῃ στὸν ἥλιο,
μπορεῖ νὰ τοῦ ἔρθῃ καμμιά
συμφόρηση. Βοηθήστε με, κα-
λὰ μου παιδιὰ.

Τότε ὅλοι μαζί σήκωσαν τὸ
μεθυσμένο καὶ τὸν ἔφεραν στὴν
ἄκρῃ τοῦ δρόμου, δπου ἦταν
σκιά, καὶ τὸν ἄφησαν νὰ κοι-
μηθῇ ὡς πρὶν νὰ ξεμεθύσῃ, χω-
ρὶς φόβο πιά νὰ πάθῃ τίποτα.

— Ὅ, εἰσθε μαθηταὶ βέβαια,
εἶπε ὁ σεβάσμιος ἡλικιωμένος
στοὺς φίλους μας.

— Μάλιστα, τοῦ ἀποκρίθη-
καν, σπουδάζουμε σ' ἕνα Λύκειο, στὸ
Παρίσι.

— Καὶ τώρα τίς διακοπὲς ταξι-
δεύετε . . .

— Μάλιστα. Συνοδεύουμε τὸ φίλο
μας ἀπὸ δῶ, ποὺ πάει στὴν πατρίδα
του νὰ ἰδῇ τοὺς γονεῖς του.

— Καλὰ κάνετε. Κι' ἐγὼ, παιδιὰ
μου, εἶμαι δάσκαλος σ' ἐκείνη τὴν
πόλιν ποὺ βλέπετε. . .

— Γνωρίζετε αὐτὸν τὸν μεθυσμέ-
νο ; ρώτησε ὁ Σαϊζάνης.

— Τὸν γνωρίζω καλὰ, ἀποκρίθη-
κε ὁ δάσκαλος, καὶ σὰς βεβαιῶ πῶς

είναι πολύ δυστυχισμένος άνθρωπος. "Αν θέλετε, έλατε να καθήσουμε εκεί-δά, να σάς πω την ιστορία του. "Ετσι κι' έτσι εγώ πρέπει να τον φυλάγω όσο είναι μεθυμένος. "Αν δεν βιάζεσθε και σεις. . .

Οι φίλοι μας βέβαια εδιάζονταν ήθελαν όμως νακούσουν και την ιστορία. "Ετσι ακολούθησαν το δάσκαλο ως την αυλή ενός εξοχικού καφενείου εκεί κοντά, και κάθησαν μαζί του.

—Τόν γνωρίζω πού λέτε, άρχισε ο δάσκαλος να διηγείται. "Αντρέα Λιγουλάκη τόν λένε. Τόν είχα μαθητή κι' ήταν τόσο καλό παιδί! Νά εδώ, πίσω απ' αυτό το ύψωμα, είναι το πατρικό του σπίτι. "Αλλά δεν το έχει πιά. Τό έχασε, γιατί δυστύχησε κάποτε κι' αναγκάστηκε να κάμνη χρέη. "Ηταν τότε πού τοῦ πέθαναν, σχεδόν μαζί, ο πατέρας του, ή γυναίκα του και το μονάκριβό του παιδί.

—"Η μεγάλη του λύπη τόν έκαμε ανίκανο για κάθε εργασία. Γι' αυτό αναγκάστηκε να βάλη υποθήκη το σπίτι του, πού τοῦ τήναι υστερα οι δανειστές, γιατί δεν είχε να τους πληρώσει, φτωχός και άεργος καθώς ήταν. Αυτό, παιδιά μου, έκορύφωσε τη δυστυχία του. Και τότε ο κακόμοιρος το έρριξε στο κρασί για να ξεχνά. Στην αρχή έπινε λίγο, έπειτα έπινε πολύ, ώπου τοῦ έγινε συνήθεια κι' ανάγκη. Τώρα, κάθε μέρα πρέπει να μεθύσει. Κι' είδατε τί τρέλλες κάνει στο μεθύσι του. Τόν είδα εγώ από κει-πάνω πού σάς ρίχτηκε με τη μαγγούρα του και σάς φώναζε «κλέφτες», πώς τοῦ πατείτε τάχα τα χώματα του. Κι' είναι τί καλός άνθρωπος, όταν είναι ξεμέθυστος! "Αλλ' αυτά κάνει το κρασί. . .

Κι' εδώ ο δάσκαλος μίλησε στα παιδιά για τα κακά αποτελέσματα της οινοποσίας, για την καταστροφή πού προξενούν στον άνθρωπο, σωματικά και ψυχικά, το κρασί και τάχα μεθυστικά ποτά. . . Ούτε στη μεγαλύτερή του λύπη κι' απελπισία, τους είπε, δεν πρέπει να φαντασθή κανέναν πώς μπορεί να βρή παρηγοριά στο πιστό, στη μέθη, στην τεχνητή αυτή λήθη.

—"Αμα βάζη δλη του τη δύναμη, άντέχει κανέναν κι' όταν ακόμα θυμάται τα δεινά του και μόνο στη θρησκεία και στην εργασία μπορεί να βρή με τόν καιρό παρηγοριά.

—Ενῶ τους μιλούσε έτσι ο δάσκαλος, ο Λιγουλάκης, πού κοιμόταν στην ίδια θέση άκίνητος, κουνήθηκε, σηκωσε τα χέρια του, έτριψε τα μάτια του. Είχε ξυπνήσει κι' είχε ξεμεθύσει. "Ο κακόμοιρος σηκώθηκε μόνος του κι' άρχισε να περπατάει σιγά-σιγά. "Αλλ' άμα είδε στην αυλή τοῦ κα-

φενείου το δάσκαλο με τα παιδιά, πού τήν γνώρισε βέβαια, τόβαλε στα πόδια, πήρε τόν άνήφορο τοῦ ύψώματος—άπό εκεί πού είχε κατεβεί πρωτύτερα ο δάσκαλος—και σε λίγο χάριξε.

—Πού πάει τώρα τρεχάλα; ρώτησε με άπορία ο Μοντανής.

—Δεν το καταλάβατε; είπε ο δάσκαλος. Μας είδε και ντράπηκε, έσας προπάντων, γιατί θυμήθηκε αυτά πού είχε κάνει στο μεθύσι του. "Ετσι πάντα, όταν ξεμεθάει, ντρέπεται ο κακόμοιρος μπροστά σ' εκείνους πού τόν είδαν μεθυμένο. "Εχει τη συναισθηση. Δεν τόν ωφελεί όμως και το ίδιο βράδυ, ή την άλλη μέρα, θά ξαναμεθύσει. Τό πάθος τα νικά δλα. Κι' είναι τόσο καλός άνθρωπος, σάς είπα, όταν δεν είναι πιωμένος! Πώς τόν λυπάμαι!

—Και δεν υπάρχει κανένας τρόπος να θεραπευθῇ απ' αυτό το πάθος; ρώτησε ο Μοντανής.

—"Πάραχει ένας, ένας μόνο, άποκρίθηκε στενάζοντας ο δάσκαλος, αλλά δεν είναι καθόλου εύκολος. . . "Εχω την ιδέα, παιδιά μου, πώς άμα ο δυστυχισμένος αυτός αποκτούσε πάλι το σπίτι του, θά παρηγοριόταν, θά ξανάδρισκε τη δύναμη να εργάζεται και θά έπαινε να πίνη. "Ω, είμαι βέβαιος! "Αλλά είναι δυνατό να βρεθῇ κανέναν να τοῦ δώση όλα χρήματα χρειάζονται για να ξαναγοράσει το σπίτι του;

Τα παιδιά κοιτάχθηκαν. Βέβαια δεν ήταν τόσο εύκολο αυτό. Ποιός θά βρισκόταν να κάμνη τέτοια γενναio-δωρία; . .

—"Αλλά ο Μοντανής, πού είχε μείνει λίγο σκεπτικός, είπε σοβαρά:

—Δεν είναι άδύνατο. . . Νομίζω πώς κάποιος μπορεί να βρεθῇ και να σώσει αυτόν τόν άνθρωπο.

—"Ο δάσκαλος παραξενεύθηκε με τόν τρόπο πού έπρόφερε αυτά τα λόγια ο νεαρός μαθητής, και τόν έκοίταξε στα μάτια.

—Πώς τήναι αυτό, παιδί μου; τόν ρώτησε. Ήρεις εσύ κανένα;

—"Ισως. ψήθρισε ο Μοντανής, κοιτάζοντας άλλοῦ.

Τότε ο δάσκαλος κάτι κατάλαβε. Δεν είπε τίποτα όμως μπροστά στους άλλους. Μόνο όταν σηκώθηκε πιά για να φύγη, λέγοντας πώς πήγαινε να ιδῇ τί έκανε ο κακόμοιρος εκείνος, και χαιρέτησε τα παιδιά ξανά, στο Μοντανή, την ώρα πού τοῦ έσφιγγε το χέρι, είπε σιγά:

—"Αλήθεια, παιδί μου, υπάρχει άνθρωπος πού θάξη τη διάθεση να κάμνη αυτό το καλό;

—"Υπάρχει, άποκρίθηκε ο Μοντα-

νής, αλλά. . . δεν θέλω νακούσουν οι φίλοι μου.

—Έλα εδώ. . .

—"Ο δάσκαλος πήρε παράμερα τόν Μοντανή και τοῦ είπε:

—Λέγε μου. . . δεν μας άκούει.

Κι' ο Μοντανής τοῦ είπε:

—Πίσω μας έρχεται ένας άνθρωπος. . . δικός μου. Μας άκολουθε χωρίς να παρουσιάζεται. "Αλλά στην πόλη πού θά πάμε, θά τοῦ κάμω ένα γράμμα και θά τήναι στο ταχυδρομείο. Θά τήναι ζήτηση. "Ετσι τοῦ δίνω πάντα τις παραγγελίες μου. Λοιπόν, θά τοῦ γράφω να ζητήση τόν "Αντρέα Λιγουλάκη και να φροντίσει για το σπίτι του. "Οδηγήστε τον και σεις, θά έλθῃ να σάς βρῇ.

—"Ο δάσκαλος έσφιξε με συγκίνηση το χέρι τοῦ Μοντανή.

—Εύγε, παιδί μου, τοῦ είπε. "Ο πατέρας σου θά είναι πολύ πλούσιος, αλλά σῶ είσαι αξιέπαινος πού τοῦ ζητάς να κάμνη ευεργεσίες. Τώρα σώζεις έναν άνθρωπο. Σ' εύγνωμονῶ κι' εγώ πού τόν λυπάμαι και τόν αγαπῶ. Εύγε, παιδί μου!

Οι άλλοι, πού έδλεπαν τόν Μοντανή και το δάσκαλο να μιλοῦν χωριστά, άπορούσαν. Κι' όταν ο δάσκαλος έφυγε κι' ο Μοντανής γύρισε κοντά τους, τόν ρώτησαν:

(Άκολουθε) Μετάφρ. π. ι. φ. και γρ. ε.

ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ

ΙΗ' 30-31

"Απ' τις επιθυμίες σου
Πίσω να μη βαδίζης
Και κάθε σου διάθεση
Κακή να έμποδίζης,
Σ' ό,τι ή ψυχή σου έγύρωσε
"Αν πῆς να επιμείνης,
Γνώριζε πώς επίχαρμα
Κάθε σου έχθρου θά γίνης.

ΚΒ' 8

"Εκείνος πού διήγησε
Κάνει σε βλάκα, μοιάζει
Μ' εκείνον πού σε άνθρωπο
Μιλάει όταν νυστάζει.
"Απ' όλη την κουβέντα του
Γού δεν θά έννοηση
Και τί μοῦ είπες, φίλε μου;»
Στο τέλος θά ρωτήση. . .

ΚΖ' 25

Ψηλά λιθάρι άν έρριξες,
Κάτου θάρη και πάλι,
Μά έρε πώς στο ίδιο σου
Θά πέση το κεφάλι.

ΜΑ' 12

Φρόντισε όνομα λαμπρό
Στόν κόσμο αυτόν να φτιάσης,
Γιατί μεγάλο θησαυρό
Μπορεί και να τόν χάσης.

ΛΕ' 7-8

Μονάχα άν σε ρωτήσουνε,
Μικρό μου, να μιλήσης
Σε λίγα λόγια φρόντισε
Πολλά να περικλείσης.
Να φαίνεσαι πώς ήξερες
Και θες να σιωπήσης.

ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

4 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Αγαπητοί μου,

Η ΤΑΝ καιρός πού, όταν ή Διάπλασις, το περιοδικό των παιδιών, της ελληνικής νεολαίας, έλεγε τίποτα για τις «καινούργιες ιδέες», τις ψυχοφθόρες, τις αντικοινωνικές, τις ανατρεπτικές, και συμβούλευε τους νεαρούς αναγνώστες της να μη τις άκούει, παρά να μένουν πιστοί στα παλιά ιδανικά, τα σωτήρια, βρίσκουνταν παιδιά, πολλά παιδιά, πού διαμαρτύρονταν με άγανάκτηση! Και παιδιά από οικογένειες, μαθητές τοῦ Γυμνασίου, φοιτητές, Διαπλάσδουλα! Γιατί—μάς έγραφαν—ή Διάπλασις πάει ενάντια στην πρόοδο; Γιατί χτυπά τα καινούργια ιδανικά πού τάσπάζονται σήμερα και τάκολουθούν όλοι οι άνώτεροι άνθρωποι, οι άληθινά μορφωμένοι; Δεν τήναι ζήμα είδηση πώς οι πατρίδες, οι θρησκείες, οι οικογένειες και τα ρέστα, είναι πράγματα ξεπερασμένα, και πώς τώρα βασιλεύει ο κοσμοπολιτισμός, ή ελευθερία της σκέψης και τόνειρο μιας νέας κοινωνίας, άπώτερης, ήθικώτερης, διαφορετικής; "Αν εξακολουθήσει έτσι ή Διάπλασις, ή φιλοπρόοδη και φωτισμένη νεολαία θά την παρήση. —Ναι, παιδιά μου! ως εκεί είχε φθάσει ή διαφθορά: ως αυτό το σημείο είχε διαστρέψει πολλές νεαρές ψυχές ή προπαγάνδα των «νεωτερικών», πού την άφηναν ελεύθερη να βγάξη έφημερίδες, περιοδικά, βιβλία, φυλλάδια, έκκλησεις, προκηρύξεις, και να δηλητηριάσει, να ύπονομεύη, να διαστρέφῃ και να καταστρέφῃ: Διαπλάσδουλα να φοβερίζουν πώς θά φήσουν το περιοδικό τους, έπειδή ύποστήριζε τα παλιά πατροπαράδοτα ιδανικά, και δεν έπροπαγάνδιζε κι' αυτό τα καινούργια, τα ιδανικά τοῦ κομμουνισμού. "Ως εκεί! Μά ήταν όλοφάνερο πώς τρέχαμε σ' έναν κατήφορο πού θά μάς έρριχνε στο βάθος, άν δεν βρισκόταν κάποιος να μάς σταματήσει.

Και βρέθηκε. Είν' ένας χρόνος τώρα πού κυβερνά την Έλλάδα ο "Ιωάννης Μεταξάς. Μόνος του. Χωρίς βουλές και γερούσιες πού, όπως είχαν καταντήσει, δεν άφιναν ποτέ τους κυβερνήτες να κάμουν τίποτα γενναίο. Σύμφωνος μόνο με το Βασιλεία, το στρατό και την άδιάφθορη άκόμα όλότητα τοῦ έθνους. "Ετσι το Κράτος έγινε Κράτος με δύναμη, με πυγμή, ίκανό να επιβάλῃ τη θέλησή του, τους νόμους του. Κι' ο κατήφορος

τελείωσε. Σταματήσαμε, κάναμε μεταβολή και πήραμε τόν άνήφορο τοῦ γυρισμοῦ. Δεν υπάρχει πιά προπαγάνδα αντιθρησκευτική, αντιπατριωτική, αντικοινωνική. Τα παλιά ιδανικά άναστυλώθηκαν: θρησκεία, πατρίδα, οικογένεια, ήθικη. Κι' ή ελληνική νεολαία σώθηκε από τόν κίνδυνο τοῦ προσηλυτισμοῦ πού την έδηλητηρίαζε. Τώρα δεν άκούει, δεν διαβάσει, δεν διδάσκεται παρά μόνο υγιά, έθνικά και σωτήρια. Γιατί το Κράτος έχει δώσει μια έξαιρετική προσοχή στην άγωγή της νεολαίας. Και με κάθε τρόπο προσπαθεί να της έμπνεύσει πίστη στα παλιά ιδανικά και να τώνωσῃ τη φυσική της αίσιο-δοξία και την έλπίδα της στο μέλλον. Οι κακοί της δασκάλοι φιμώθηκαν, σωπάσανε. Κι' οι καλοί έχουν τώρα δλη την ελευθερία να της διδάσκουν τα σωτήρια. Τα βιβλιοπωλεία καθαρίστηκαν από κάθε άριστερό, ύποπτο βιβλίο. Κι' από τα σχολικά βιβλία—γιατί και σ' αυτά άκόμα είχαν εισχωρήσει—άφαιρέθηκαν

δλα εκείνα πού μπορούσαν να έμπνέουν ιδέες αντίθετες.

"Η 4 Αύγουστου 1936, ή ημέρα πού ο "Ιωάννης Μεταξάς πήρε την εξουσία, είναι ήμέρα ιστορική. Κι' ή επέτειός της γιορτάστηκε προχθές με έξαιρετική μεγαλοπρέπεια και με άληθινά πάνδημη συμμετοχή. Τῆς άξισε. Γιατί και πολλά άλλα καλά έχει φέρεi στον τόπο. "Αλλά περισσότερο απ' όλα, έμάς, πού την άγωγή της νεολαίας έθέσαμε σκοπό της ζωής μας, ενδιαφέρει ή άπολύτως σή της από τα ψυχοφθόρα διδάγματα.

Κι' είναι για μάς μια ανακούφιση, μια ικανοποίηση, πού μπορούμε τώρα να λέμε τις ιδέες μας ελεύθερα, δυνατά, χωρίς το δισταγμό—και τη θλίψη—πού είχαμε άλλοτε, όταν ξεραμε, όταν βλέπαμε, πώς μιλούσαμε σε μια νεολαία τόσο δηλητηριασμένη, ώστε να μάς φοβερίζῃ πώς θά μάς άφήσει, άν εξακολουθούσαμε να πηγαινουμε ενάντια. . . στην πρόοδο!!

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΛΕ'.

—Κοά! κοά! . . κοά!

Μπά! καλέ, αυτή ή φωνή είναι χωρίς άλλο τοῦ "Αράπη τοῦ Κόρακα. Και νά, ο Μυταράκης, πού έβουκε κάπου εκεί, σηκώνει τα μάτια του και τόν βλέπει σκαλωμένο χαμηλά, σ' ένα ξύλο.

—Καλημέρα σας! τοῦ λέει ευγενικά, άν και δεν τόν συμπαινούσε πολύ γιατί είχε άκούσει πώς ο "Αράπης τρώει ψοφίμια.

—Καλημέρα, άποκρίθηκε ο Κόρακας. Τί κάνεις εκεί, μικρό μου; ψάχνεις για σπόρους;

—Μάλιστα, είπε ξερά ο Μυταράκης.

Κι' εξακολούθησε να σγαολιά το χῶμα με τα πόδια του και να τρώῃ άμα έβρισκε κανένα σπόρο. "Ο Κόρακας τόν κοίταξε από το ξύλο του συλλογισμένος

βαθιά. Και σε λίγο πάλι τοῦ είπε:

—Και δεν βαρύνεσαι;

—Γιατί να βαρυνῶ; έκαμε με άπορία ο Μυταράκης. "Ισα ίσα πού αυτό είναι πολύ διασκεδαστικό.

—Χά, χά, χά! γέλασε περιφρονητικά ο Κόρακας. Διασκεδαστικό το λές αυτό; Δεν θάξης ιδέα από διασκέδαση. Δεν έξερεις τί είναι, παραδείγματος χάρι, να πετάς και να κάνης παιχνίδια στις κορφές των δέντρων. Ξέχασα όμως. "Εσύ είσαι κοτόπουλο, και τα κοτόπουλα δεν πετούν.

—Πώς; έκαμε πειραγμένος ο Μυταράκης: πετώ κι' εγώ; κοιτάτε! Κι' έδωσε μια με τις φτερουγίσες του και σηκώθηκε. . . πενήντα πόντους από το χῶμα. "Επειτα ξανάπεσε.

—Χά, χά, χά, χαρά στο! γέλασε πάλι ο Κόρακας. Πέταμα ήταν αυτό

ή πήδημα ; Θά τ'όκανες καί χωρίς φτερά. Ἐγὼ μάλιστα ἀπορῶ τί σοῦ χορησιμεύουν ξοῖνα, καί τῆς μάννας σου, καί τοῦ πατέρα σου, μὰ καί ὅλων τῶν ἄλλων πουλιῶν τῆς αὐλῆς, οἱ φτεροῦγες καί τὰ πούπουλα πού ἔχετε. Ἰδὲς λιγάκι ἐμένα ! Κοῦ, κοῦ, κοῦ !

Κι' ὁ Ἀράτης ὁ κόρακας ἀνοίξε τις φτεροῦγες του καί πέταξε ὡς τὴν κορφή ἐνὸς ψηλοῦ δέντρον, ὅπου ἐκάθησε, ἀφήνοντας τὸ Μυταράκι σα-στισιμένο, καί σὲ μιὰ μεγάλη ἀπορία, πού πρώτη φορὰ γεννιόταν σὸ μυα-λουδάκι του.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΚΙΟ-ΚΙΟ

Τρομερές ἀνησυχίες γεννήθηκαν στὴν ψυχὴ τοῦ Κιό-κιο. Γιατί κι' ἕνα σκυλί μπορεί νάχη ἐννοίες καί στε-νοχώριες. Ὁ Κιό-κιο ἦταν ἕνα σκυλί. Τὸπ τὸν λέγανε στὴν ἀρχή. Ἀλλά, κάποια μέρα, ἡ μεγαλύτερη δεσποινὶς τοῦ σπιτιοῦ τὸν φώναξε μὲ τρυφερό-τητα «Κιό-κιο». Πού τὸ βρήκε, καί πῶς τὸ εἶπε αὐτό, ἀγνωστο. Ὅμως, ἂν καί στὴν ἀρχὴ τὸ ὄνομα φάνηκε ἀστείο, χτύπησε ἔπειτα ὁμορφα σ' αὐτιά τῶν ἄλλων. Καί χωρὶς πολλές φασαρίες, ὁ Τόπ ἔγινε Κιό-κιο. Τὸ συνήθισε αὐτὸ τὸ ὄνομα περισσότερο ἀπὸ τὸ «Βλάκα», πού τὸν φώναζε ἡ ὑπερήτρια δταν ἦταν θυωμένη. Λοι-πόν, αὐτὲς τὲς ἡμέρες ὁ Κιό-κιο ἦ-ταν στενοχωρημένος, ἀνόμετος, ἀ-κεφος.

Μὰ ἦταν καί νὰ μὴν εἶναι ; Καί νὰ γιατί : Ἐνα βραδάκι, κα-ταφτάνει ὁ κύριος—ὁ νέος κύριος—μὲ μιὰ ἀσπρη μαλλιαρὴ μπάλλα στὴν ἀγκαλιά του.

«Σὰν σκυλί μυρίζει...» σκέφτη-κε ὁ Κιό-κιο. Καί τὰ ὄγρὰ ρουθού-νια του κουνήθηκαν ζωηρά. Πλησία-σε τρέχοντας τὸν κύριο, κουνώντας τὴν οὐρά του, καί μὲ σηκωμένα αὐ-τιά, προσπαθοῦσε νὰ καταλάβῃ τί ἦ-ταν κείνο πού ἀσπρίζε στὴν ἀγκα-λιά του.

«Βλάκα !» φώναξε κείνη τῇ στιγμῇ ἡ ὑπερήτρια περνώντας. Μὲ τις ἀγριοθυμίες σου κάνεις κατα-στροφή σὰν τρέχῃς σὸ παρκέτο...

Μάζεψε ταῦτιά, ἔσκυψε τὸ κεφάλι, ὁ καυμένος ὁ Κιό-κιο, κι' ἔκανε νὰ φύγῃ. Μὰ δταν ἡ φουριόζα ὑπερή-τρια ἔστριψε γιὰ τὴν κουζίνα, ξανα-βρῆκε τὸ θάρρος του.

Μιὰ μικρὴ φωνή, μιὰ φωνίτσα ἀλ-λοιώτικη ἀκούστηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ κυρίου.

Δυὸ μαῦρες χάντρες κουνήθηκαν ἀργά, καί κοίταζαν ἀπὸ κοντὰ τὸν Κιό-κιο.

Ἡ μεγάλη δεσποινὶς, ξεφώνησε, χτυπώντας τὰ χέρια :

—Ὁ χρυσὸ μου ! σὰν ἀρνάκι εἶ-ναι...

Καί πήρε τὸ «ἀρνάκι» ἀπαλὰ καί προσεχτικὰ στὰ χέρια της, ἐνῶ ὁ

Κιό-κιο σκεπτότανε ὅτι ποτὲ δὲν θά καταδεχότανε νὰ τὸν λέγανε «ἀρνί».

Ἀκούς ἀρνάκι ! ! Πλησίασε τὸ κορίτσι, καί ἔτριξε τὸ κεφάλι του στὰ πόδια της... Χά-δευε τόσο ἀπαλὰ ἡ μεγάλη δεσποινὶς !

Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ οὔτε τὸν πρό-σεξε...

—Χρυσὸ μου Κιό-κιο, ἔλεγε σὸ «ἀρνάκι», θά σ' ἔχω στὴν κάμαρά μου, σ' ἕνα καλὸθάκι ὥσπου νὰ με-γαλώσῃς... Εἶσαι μικρούλακι, καί σὲ πήρανε ἀπὸ τὴ μητέρα σου καὶ μενούλη μου.

Ὁ μέγας, ἔγυρε ἐρωτηματικά τὸ κεφάλι του... Πῶς ; Ἀκόμη καί «Κιό-κιο» εἶπε τὸ «ἀρνί» ἡ κυρία του ; «Κιό-κιο ;» Αὐτὸ τὸ τιποτένιο κουτὸ σκυλί ; Ἀκουσε καλά :

Μὰ ἡ μεγάλη δεσποινὶς συνέχιζε :

—Καί θά σοῦ βάλω κόκκινη κορ-δέλλα στὸ λαιμό, καί θά σοῦ λέω πα-ραμυθία...

Ὁ Κιό-κιο, στηρίχτηκε ἀπογοη-τευμένος στὰ πιασινὰ του πόδια, καί θλιβερὸς σκέφεις γέμισαν τὸ κεφάλι του. Τί ἀχάριστα πλάσματα οἱ ἀνθρω-ποι ! Κι' αὐτὸς, ὁ ἀληθινὸς «Κιό-κιο» πού τῆς κράταγε συντροφιά ὅλη τὴν ἡμέρα !

Μάλιστα ! ἀπὸ τὸ πρῶτ, δταν αὐτὴ διάβαζε, ἡ ἔγραφε σὸ γραφειάκι τῆς κάμαράς της, αὐτὸς ξεπλωνόταν σὸ κίτρινο ταπετάκι πλάι της, καί ψευ-τοκοιμότανε... Μασσοῦλαγε καρα-μέλλες ἡ κυρία του ; Πάντα θά τοῦ ἔβαζε σὸ στόμα μία... Κι' αὐτὸς προσεχτικὰ τὴν ἔπαιρνε, μὴν δαγκώ-σῃ τὰσπρα δάχτυλά της. Ἦταν πι-στός φίλος της. Τοῦλεγε τις λύπες της καί τις χαρές της. Φαντάσου, μιὰ μέ-ρα τοῦχε πει : «Κιό-κιο μου, ἡ ζωὴ εἶναι πικρὴ, μονάχα σένα ἀγαπᾶω, μόνο σένα !» Μάλιστα, μόνον αὐ-τόν ! Καί κάποτε ἄλλοτε : «Κιό-κιο μου, καλὸ μου φίλε, εἶμαι τόσο χα-ρούμενη, πού θάθελα νάμιστε ψηλὰ σὸ βουνό, σὸ «Νεράκι». θυμάσαι ;

Νὰ κυλιστοῦμε σὸ στᾶρι, ὅπως τότε πού ἔγδαρε τὰ πόδια μου, κι' ἔσπα-σα κι' ἕνα δόντι !» Ἀν θυμόταν ;

Καί τώρα ; Καί τώρα θάχανε τὴν κυρά του ! Πετάρχηκε ἀγανακτισμέ-νος καί γαύγισε ἄγρια, δυνατὰ, γιὰ διαμαρτυρία...

Ἡ μεγάλη δεσποινὶς τρόμαξε, ξε-φώνησε...

—Ἀ ! Τόπ ! δὲν εἶσαι καλά !... Τί ἔπαθες ; Θέλεις νὰ φᾶς τὸ Κιο-κιάκι ; Μέσα γρήγορα !

Τὸν εἶπε Τόπ ; τοῦ πήρε τ' ὄνομα γιὰ τὸ ἀρνάκι, τὸ κουτὸ μαλλιαρὸ ἀρνί ;

Κοίταξε μὲ παράπονο τὴν κυρά του. Κι' ὕστερα, ἤσυχα, θλιβερά, πῆ-γε νὰ κρυφτῇ. Μιὰ μεγάλη χρυσόμυ-γα τὸν τριγύριζε, τραγουδώντας βουτ-ζοντας ὅλο θράσος.

Ἀλλοτε θά τὴν ἔχαβε σὸ λεπτό. Τώρα οὔτε τὴν πρόσεξε. Ξαπλώθηκε κι' ἔκλεισε τὰ μάτια μὲ πόνο.

Ὁ Κιό-κιο ἦταν δυστυχισμένος...

Δυὸ μέρες τὸ «Ἀρνάκι» ἔμεινε σὸ σπῆτι. Μὰ τί περιποιήσεις πού τοῦ κάνανε !... Γαλατάκι τῆς ὥρας, ζεστὰ ροῦχα, οὐ ! φώναζε τὸ σκυλ-λάκι... οὐ !... καὶ θέλει... οὐ... καὶ ἔχει... Καί κείνο ἡλίθια κοί-ταξε γύρω του, μὲ τὴν κόκκινη κορ-δέλλα σὸ λαιμό... Σὰν πασχάλινὸ ἀρνάκι... Ἀκριβῶς... σὰν κείνα τὰ κακομοίρικα, πού θά τὰ σφάζανε γιὰ τὴν Λαμπρή...

Κι' ὅλοι ξεχάσανε τὸν Κιό-κιο ! Τοῦ μιλάγανε καμμιὰ φορὰ, ἀλλὰ κι' αὐτὸς εἶχε ἀξιοπρέπεια. Κούναγε τὴν οὐρά του—σημειῖον ὅτι τοὺς ἀκου-σε—ἀλλὰ δὲν πήγαινε σὰν ἄλλοτε, τρέχοντας κοντὰ τους... Ἡ μεγάλη δεσποινὶς θυμόνε, καθὼς ἦταν καί ἀνυπόμονη :

—Τί ἰδιότροπος ἔγινες, κύριε Τόπ ! Θεέ μου ! Ζηλεύει τὸ καυμένο τὸ ἀ-θῶο Κιό-κιο !...

Πόσο πικραίνονταν σὰν ἀκουγε τέ-τοια λόγια ! Ὅλο ἀπαγόρευες καί παρατηρήσεις ! Μὴν μπῇ σὲ κείνο τὸ δωμάτιο, μὴ γαυγίσῃ... Μὴ... μὴ... Πάει τὸ ξάπλωμα σὸ κίτρινο χαλάκι κι' ὁ γλυκὸς ὕπνος πλάι στὴν κυρία πού διάβαζε. Τώρα ἡ κυρία παράτησε τὸ διάβασμα... Σὰν τρελ-λοκόριτσο ἔπαιζε μὲ τὸ «ἀρνάκι» !

Τὴ δευτέρα μέρα, ἔφυγε. Ἐχάσε ὅμως νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα τῆς κάμα-ράς της πού μέσα ἦταν τὸ χαϊδεμένο. Σιγά-σιγά ὁ Κιό-κιο, ἔσπρωξε μὲ τὴ μούρη του τὴν πόρτα καί μπῆκε... Μόρησε... κι' ἀπάνου σὸ ντιβάνι ἀνακάλυψε τὸ «ἀρνάκι»... Κοιμότα-νε ἤσυχα ἀνασαίνοντας γρήγορα. Κού-ναγε νευρικά τὸ ρεζ αὐτάκι του, ὅπου καθότανε μιὰ μύγα. Μὲ κόπο κράτη-σε τὸ στόμα του κλειστὸ ὁ Κιό-κιο. Χράπ ! νάκανε, τὸ τέλειωνε στὴ στιγ-μῇ !... Αὐτὸς εἶχε παλαίψει μὲ ἀλε-πού, σὸ κυνῆγι πού εἶχε πάει, σὸ δάσος... Νά, εἶχε πληγῇ σ' αὐτὴ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΤΟ ΜΑΓΑΖΙ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Κάποιοι ἐμπορᾶκος πού τὸν ἔλε-γαν Στέφανο, διατηροῦσε ἕνα μικρο-μάγαζο μὲ λογιῶν-λογιῶν φιλικὰ.

Αὐτὰ ὁ φιλικατζῆς—σὰν ἀκατά-στατος πού ἦταν—τὰ εἶχε τόσο ἀ-ταχτα μέσα στὰ διάφορα συρτάρια, πού κι' ὁ ἴδιος, δὲν ἤξερε σὲ πὶδ μέ-ρος βρισκότανε τὸ κάθε τι.

Ὅσοι πήγαιναν νὰ ψωνίσουν καὶ τὴν ὥρα του μιλώντας μὲ τοὺς γειτό-νους του, γιὰ τὰ νέα τῆς ἡμέρας.

Κάποτε τοῦ σφηνώθηκε σὸ νοῦ ἡ ἰδέα, πῶς γιὰ τὸ μπερδεμα τῶν φι-λικῶν του ἔφταιγε τὸ μαγαζί πού εἶχε.

Δὲν ἔχασε καιρὸ καί τὸ ἀλλάξε, καί σὸ νέο ὅμως πού πῆγε, ἡ ἰδια ἀκαταστασία ἐθαίσε, γιὰτὶ μετα-κόμισε τὰ πράγματά του ὅπως τὰ εἶχε ἀτακτοποίητα.

Μ' αὐτὴ τὴν ἀκαταστασία του εἶ-χαν νὰ τὸ κάνουν οἱ συντοπίτες του, τὴν ἔφερναν συχνὰ γιὰ κακὸ παρά-δειγμα στὰ παιδιά τους καί τονίζα-νε, πῶς ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ τὴν τά-ξη δὲν θά προκόψῃ ποτὲ στὴ ζωὴ του.

Ἀκόμη δταν βλέπανε τὰ πράγμα-τά τους κάπως ἀσυγύριστα ἔλεγαν εἰ-ρωνικά :

«Τὸ νοικοκυριό μας κατάντησε σὰν τοῦ Στέφανου τὸ μαγαζί !»

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Παιχνίδια στὴ θάλασσα

ἀπὸ τὴν πόλη... Κι' αὐτὸ τὸ κου-τάδι. Ἀλλὰ ἡ κυρά του ; Θά λυπό-τανε ἂν τ'όκανε αὐτό... Μόυγκρισε λίγο, κι' ἐνῶ τὸ κουτάδι ἤσυχα ἀλ-λαζε πλευρὰ, βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά σὸ κίτρινο ταπετό... Τρεῖς ἡμέρες εἶχε νὰ ξα-πλωθῇ στὴν ἀγαπημένη του θέση.

Μά, σήμερα, σὲ λίγη ὥρα θάφευγε τὰρνάκι. Ὁρῆνος καί διαμκρυρίες, ἀλλὰ ὁ ἀδελφὸς δὲν εἶχε ὑποσχεθεῖ. Θά τ'όπαρναν στὶς δύο ἀκριβῶς ! Χα-ρὲς ὁ Κιό-κιο (ὁ ἀληθινὸς Κιό-κιο). Χοροπήδαγε, τρελλάθηκε στὰ παι-χνίδια. μόνος του.

—Τρελλάθηκες, κύριε !

—Τόπ ! πρόνυμα !... Τοῦκοψαν τὴ φέρα. Χτύπησε ἡ πόρτα. Ἐνα παιδάκι ζήτησε τὸ σκυλί. Γύρω τὸ ἀποχαιρέτησαν ὅλοι. Μὰ κείνο χα-μπάρι... Μασσοῦλαγε ἀδιάφορα τὴν κόκκινη κορδέλλα του ! Ὡς καί πα-γωτὸ τοῦδωσε ἡ δεσποινὶς μὲ βουρ-κωμένα μάτια... «Ὅταν φωνάζῃ, θέλει συντροφιά, εἶναι σὰν παιδάκι, φοβάται μόνο του...» ἔλεγε σὸ ξένο παιδί. Ἡ δεσποινὶς βγήκε σὸ παράθυ-ρο καί τὸ παρακολούθησε ὡς ὅτου στρί-ψανε στὴ γωνία. Τότε, θλιβερά καί σιγά, γύρισε σὸ δωμάτιό της.

Ὁ Κιό-κιο τὴν ἀκολούθησε. Κά-θισε σὸ κρεβάτι της καί σκούπισε τὰ μάτια της.

—Πάει τὸ Κιό-κιο μου, τὸ πείρα-νε... ἀρκεῖ νὰ τὸ ἀγαπᾶνε σὰν καί μάς... ἔ, Κιο-κιάκι μου ;

Τοῦ χάιδεψε τὸ κεφάλι. Τῆς ἔγλυ-ψε ἀπαλὰ τὸ χέρι, κι' ἔτριψε τὸ κε-φάλι του στὰ γόνατά της.

Ἐχάσε τὴν ἀχαριστία, μιὰ καί ἡ κυρία του θά ἔπαυε νὰ στενοχωριέ-ται, ἦταν τρισευτυχισμένος. Ξαναβρῆ-κε τὴν ἀγάπη πού τοῦ εἶχε κλέψει τὸ κουτάδι... Ἡ μεγάλη δεσποινὶς τὸν εἶχε ξαναπει Κιό-κιο...

Ἦταν τρισευτυχισμένος, ἀληθινὰ !

ΜΥΡΡΑ ΛΑΟΗ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Πεπόνια καί σταφύλια, σῦκα ! Τί πρῶτο καί τί ὕστερο ν' ἀφήσῃ ! Τί πώληση καί πόση γλύκα ἔχουν τῆς Παναγίας οἱ παρακλήσεις !

Ζέστη ! μὰ κι' ἀμμουδιά καί μπάνια, Βουτᾶς μέσα σὲ θάλασσα δροσάτη, Τί ἀστροφώτιστα οὐράνια, Γλυκεῖς βραδυές ! ὅλο δροσιὰ ἀπ' τὸν Ἰμπάτη !

Τί ἐγγονίστα τὰ προινά μου, Ἄερα, φῶς ὀλημερὶς χορεύω. Γλυκά-γλυκά τὰ ονειράτά μου Σὰν μ' ἔχη ὁ ὕπνος ἀγκαλιασμένο !

ΦΑΚ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ALEXANDRE ALANOF
και JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Πριν βγῇ ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιά στὸν Βαρνάβα. Ὁ Βαρνάβας οὔτε τὸν εἶχε ἰδεῖ, οὔτε κουνιόταν διόλου. Ὁ Ἑρρίκος ἔκλεισε σιγὰ τὴν πόρτα πίσω του καὶ βγῆκε ἔξω στὸ σκοτάδι. Μόλις πάτησε τὸ πόδι του στὸ χῶμα, πῆρε φόρα καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ ὅσο γρηγορώτερα μποροῦσε, ἴσα μπροστά του. Ἐτρεξε, ἔτρεξε, λαχανιάζοντας, ὥσπου μιὰ φοβερὴ ἐκρηξη τὸν ἔκανε νὰ σταθῇ καὶ νὰ κοιτάξῃ πίσω του.

Καὶ τότε, ἐνῶ τὰ πόδια του ἔτρεχαν ἀπὸ τὴ συγκίνηση, εἶδε μιὰ μεγάλη φλόγα νὰ ἀνεδείχῃ ὀρμητικά

θοῦσε ὅμως τὸν Ἑρρίκο ἄγρυπνη καὶ ἡ ἀνησυχία της γινόταν ὄλο καὶ μεγαλύτερη.

Ἡ ἔννοια της αὐτὴ καὶ ἡ ἀνησυχία της ἦταν δυνατώτερες ἀπὸ τὸ ἐλαφρὸ ὕπνωτικό. Καὶ ὅταν ὁ Ἑρρίκος στάθηκε πάνω ἀπὸ τὴν κουκέτα της γιὰ νὰ τὴν ἰδῇ ποὺ κοιμόταν, τὸ κατὰλαβε, μ' ὅλη τὴν νάρκη ποὺ τὴν εἶχε κυριεύσει.

Γιὰ νὰ ξυπνήσῃ ἔπρεπε νὰ πηλαΐψῃ μὲ τὸν ὕπνο, ποὺ βράβαινε ἐπάνω της σὰν ἕνας ἀσκήτως βράχος. Τὰ βλέφαρά της ἦταν βαρεῖα σὰν μολύβι καὶ χρειάστηκε νὰ βάλῃ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια γιὰ νὰ τὰ σηκώ-

ζαν ἢ μουρμούριζαν ἀσυνάρτητα λόγια μὲς στὸν ὕπνο τους καὶ δὲν ξυπνοῦσαν. Πέρασαν πολλὰ λεπτὰ ὥσπου νὰ συνέλθουν καὶ νὰ καταλάβουν πῶς ὁ Ἑρρίκος εἶχε φύγει καὶ τοὺς εἶχε ἀφήσει μόνους μέσα στὴ βολίδα.

Τὴν ὥρα ποὺ ἀνασηκωνόνταν ἀπὸ τίς κουκέτες τοὺς ὁ Βαρνάβας κατέβαζε μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση καὶ χωρὶς κανένα δισταγμὸ τὸν μοχλό.

Ὁ Ἀνδρέας ποὺ εἶχε ἰδεῖ τὴν κίνησή του ὠρμησε κατὰ πάνω του, μὰ ἦταν πιά ἄργα. Τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν ἄρπαζε μὲ τὰ δυὸ του χέρια ἀπὸ πίσω ἀπὸ τίς πλάτες, ἡ μοιραία χειρονομία εἶχε πιά γίνεῖ.

Μὰ ἡ Καίτη, εἶχε κι' αὐτὴ ὠρμήσει, ὅχι πιά πρὸς τὸν Βαρνάβα, ἀλλὰ πρὸς τὸν μοχλό, καὶ γοργῇ σὰν ἀστραπὴ τὸν σήκωσε πάλι ψηλά.

Ἡ ἐκρηξὴ δὲν εἶχε κρατήσῃ περισσότερο ἀπὸ ἕνα δέκατο τοῦ δευτερολέπτου καὶ ἡ βολίδα μόλις κι' ἔκανε ἕνα πήδημα καμμιὰ ἑκατοστὴ μέτρα στὸν ἀέρα.

Ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ στὸν πίνακα μὲ τοὺς μοχλοὺς γιὰ νὰ φρενάρῃ ὅσο τὸ δυνατόν τὴν πτώση τῆς βολίδας, ὅπως τὸ εἶχε κάνει στὴν περίπτωση τῆς δικῆς του. Μὰ τούτῃ τὴ φορὰ δὲν εἶχε τὸν καιρὸ νὰ προφτάσῃ νὰ κανονίσῃ σὲ ποῖο μέρος θὰ ἔπεφτε ἡ βολίδα. Καὶ μόλις ἔφθασε κάτω χτύπησε ἐπάνω σ' ἕνα βράχο ποὺ ἔσπασε ἕνα ἀπὸ τὰ ντεπόζιτα τοῦ ἐκρηκτικοῦ ἀέριου. Τὸ ἴδιο βράδυ δὲν μπόρεσαν νὰ καταλάβουν ὄλο τὸ μέγεθος τῆς ζημιάς. Τὸ πιστοποίησε ὅμως ὁ Ἑρρίκος τὸ ἄλλο πρωτὶ ὅταν ἦρθε καὶ συνάντησε τοὺς φίλους του.

Ἡ θυσία του ἦταν μάταιη. Ἡ βολίδα ἦταν πιά ἀχρηστὴ καὶ ὅπως εἰδειχναν τὰ πράγματα, κανένας τοὺς δὲν ἔμελλε νὰ ξαναῖδῃ ποτὲ τὴ Γῆ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

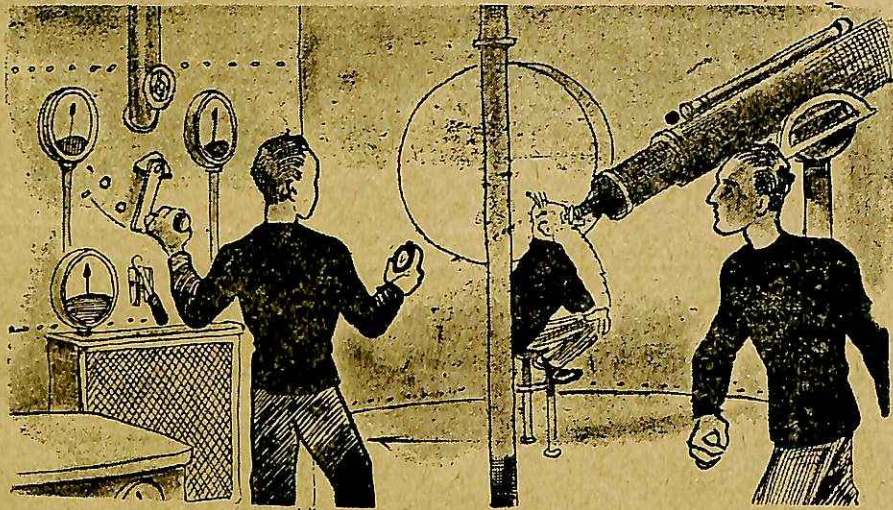
Ἡ τελευταία ἐπιβία

Μπρὸς τὴν ἀποκάλυψη αὐτὴν ὅλοι ἔμειναν συντετριμμένοι. Μόνο ὁ Βαρνάβας φαίνονταν σὰν νὰ μὴ καταλάβαινε πόσο ἀπελπιστικὴ ἦταν ἡ θέση τους. Ἐκανε σὰν τρελλὸς καὶ ὄλην ὥρα ρωτοῦσε: «Θὰ φύγουμε, ἔ; Δὲν θὰ μείνουμε ἐδῶ;» Καὶ τὸ βλέμμα του ἦταν γεμάτο αγωνία.

Ὁ Ἑρρίκος τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ ἀπάντησε ἀόριστα: «Ναί, μὰ ὅχι τώρα ἀμέσως». Ἀπὸ μέσα του ὅμως σκεπτόταν: «Ἄν τοῦ ἔλεγα ὅλη τὴν ἀλήθεια θὰ ἦταν ἀξίος νὰ πάῃ νὰ γκρεμισθῇ ἀπὸ κανένα βράχο».

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΙΣΟΥΛΗ

«Ὁ Ἑρρίκος μὲ τὸ χρονόμετρο στὸ χέρι περίμενε νὰ δώσῃ ὁ καθηγητὴς τὸ σὸνθημα...»

πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ξαρκικά νὰ σταματήσῃ. Ἄλλες φλόγες πετάχτηκαν ψηλότερες, σχηματίσαν μιὰ πειλωρία καμπύλη ἄρχισαν νὰ κατεβάνουν ὄλο καὶ χαμηλότερα καὶ ὁ Ἑρρίκος ἄκουσε ἕνα ἑκκωφαντικὸ σφύριγμα. Ἡ βολίδα εἶχε ξαναπέσει στὸν Ἄρη!

Παρ' ὅλη τὴν προσπάθεια ποὺ εἶχε καταβάλῃ ὁ Ἑρρίκος δὲν εἶχε καταφέρει νὰ κρύψῃ ὅσο ἤθελε τὴν ἔννοια του καὶ τὴ στενοχώρια του. Εἶχε προσποιηθεῖ τὸν εὐθυμο, τὸν ξένοιαστο, μὰ ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει σ' αὐτὲς τίς περιπτώσεις, ἡ εὐθυμία του αὐτὴ ἦταν τόσο υπερβολικὴ ὥστε φαίνονταν προσποιημένη.

Ἡ Καίτη δὲν εἶχε πεῖ τίποτε, μὰ ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχε προσέξει. Δὲν εἶχε ρωτήσῃ τίποτε γιατί ἤξερε πῶς δὲν θὰ τῆς ἔλεγαν τίποτε, παρακολου-

σῇ. Στὸ τέλος ὅμως νίκησε. Καὶ κατὰφερε ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια της τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἑρρίκος ἔδρανε ἀπὸ τὴν βολίδα.

Μὴ βλέποντάς τον ποῦθενά, ἐνῶ λίγες στιγμὲς πρὶν τὸν εἶχε αἰσθανθεῖ τόσο κοντὰ της, σηκώθηκε ὀλόκληρη με μιὰς κυριευμένη ἀπὸ ἀσυγκράτητη ἀγωνία.

— Βαρνάβα! φώναξε, ποὺ εἶναι ὁ κύριος Μπερνόν.

Μὰ ὁ Βαρνάβας δὲν τῆς ἀπαντοῦσε ὥστόσο τὰ μάτια του ἦταν ἀνοιχτά καὶ τὰ εἶχε καρφωμένα ἐπάνω στὸ χρονόμετρο. Ἀδύνατο νὰ βγάλῃ κανεὶς λέξη ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἐξαλλῇ ἡ Καίτη ἔτρεξε νὰ ξυπνήσῃ τὸν πατέρα της καὶ τὸν Ἀνδρέα. Μὰ ἐκεῖνοι κοιμοῦνταν βαθύτατα.

Ἀρχισε νὰ τοὺς ξεκουσάῃ, νὰ τοὺς τινάζῃ, στὸ τέλος τοὺς ἔδωσε δυο-τρὲς μπάτσους. Μὰ ἐκεῖνοι μούγγρι-

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΚΤΑΚΤΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ
ΜΙΚΡΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

(Βλ. Διάπλασιν τοῦ 1936 φυλλ. 38)

— Ἀφοῦ δὲν κάνομε πιά μεγάλες Κυριακές, ἐξ αἰτίας τῆς τεμπελιάς καὶ τῆς ἀναβλητικότητάς σου, μοῦ εἶπε ἡ κυρία-Διάπλασις, ἂς κάνομε τοῦλάχιστον μιὰ μικρὴ, γιὰ νὰ μὴν καταργήσουμε ἐντελῶς τὴν παράδοση. Πάρε λοιπὸν τίς ἀπαντήσεις, ποὺ μὰς ἔστειλαν τὰ παιδιά, σύμφωνα μὲ τὴν προκήρυξη διαβασέ τις, καὶ πρόσθεσε γιὰ τὸ Θεὸ νὰ μὴ χάσῃς καμμιὰ. Αὐτὰ τὰ ἐπεισόδια ἐπιτρέπονται στίς συνειθισμένες Κυριακές. Σὲ τούτῃ ἀπαγορεύονται αὐστηρά.

Ὁ «μοῦ» αὐτός, ποὺ τοῦ μιλοῦσε ἡ κυρία Διάπλασις, εἶναι ὁ ὑποταγμένος Ἀνανίας, ψυχολόγος καὶ γραμματικὸς τῆς Διαπλάσεως τώρα καὶ πολλά... δισεκατο χρόνια (ἔχον γεννηθῇ βλέπετε στίς 29 Φεβρουαρίου καὶ μετράω πάντα ἔταια χρόνια τὰ σχετικὰ μὲν). Ἐχουν περάσει ἀπὸ τὰ χέρια μου 43 Κυριακές, ἡ τελευταία ὅμως ἡ 44ῃ ἐσκόλασε καὶ γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους μένει ἀκόμη σκαλωμένη. Ὅπως κι' ἂν ἔχει ὅμως, μιὰ καὶ ἦρθαν ἐμὲς τὰ πράγματα. ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ μεγάλη Κυριακὴ, καλὴ εἶναι καὶ ἡ μικρὴ. Πῆρα λοιπὸν τίς ἀπαντήσεις στὰ χέρια μου, μετὰ φόβου Θεοῦ, κλειστήκα στὴν κάμαρά μου, τίς διάβασα μὲ προσοχή, τίς ξεχώρισα, τίς κατέταξα, δὲν ἔχασα οὔτε μιὰ, καὶ ὅταν τελείωσα βγήκα ἔξω στὸν διάδρομο καὶ ἄρχισα νὰ χτυπάω τὸ κουδούνι:

— Ντάγκα-ντούγκ, ντάγκα-ντούγκ!

Ὅλες οἱ ἀδελφές μου καὶ ἡ κυρία-Μάρθα ἔτρεξαν σὰν τρελλές:

— Τί συμβαίνει, τί τρέχει; Τί ἔπαθες, Ἀνανία!

— Δὲν ἔπαθα τίποτε, σημαίνω προσκλητήριο γιὰ Κυριακὴ.

— Τί!!!! φώναξαν ὅλες μὲ μιὰ φωνή. Θὰ κάνῃς τὴν κρίση τῆς Κυριακῆς; Πῶ, πῶ, πόσοι φουρόνοι θὰ γκρεμιστῇ καν!

— Μὴν εἰστε κοντές. Τὴ Μικρὴ Κυριακὴ θὰ κρίνουμε, ποὺ προκηρύχθηκε πέρου τὸ καλοκαίρι. Ἀπόδειξις ὅτι βαστάω καὶ τὸ μικρὸ κουδούνι καὶ ὅχι τὸ μεγάλο.

Τέλος πάντων ἔγινε ἡ «συναξίς» καὶ πήγαμε ὅλοι ἐν σάματι στὸ γραφεῖο τῆς κυρίας Διαπλάσεως. Ἐκεῖ ἀφοῦ ἐγκαταστήσαμε στίς ὀριζόμενες θέσεις μας (τὴν πρώτη τὴν πῆρε ὅπως πάντα ἡ γάτα μας ἡ Πίσσα) σηκώθηκα, ξερόβηξα καὶ εἶπα:

— Κυρία Διάπλασις, μὲλο ποὺ ἡ Κυριακὴ εἶναι μικρὴ ἡ συγκίνησή μου εἶναι μεγάλη. Βρισκόμαστε πάλι ὕστερα ἀπὸ τόσο καιρὸ συγκεντρωμένοι...

— Ἀφῆσε τίς οἰστορίες καὶ μπές στὸ θέμα, μοῦ ψιθύρισε ἡ Κική ποὺ καθόταν ἀπὸ πίσω μου, δίνοντάς μου μιὰ σκουντιὰ.

— Καίμενῃ Κική, μοῦ ἔκοψες ὅλη

τὴ φόρα, ἔκανα γυρίζοντας θυμωμένος. Λοιπὸν γιὰ νὰ μὴν μακρηγορῶ, ἡ ἐρώτηση γιὰ τὴν τεσσαρ... ὦ συγγνώμην, γιὰ τὴν Μικρὴ Κυριακὴ, ἦταν ἡ ἐξῆς: «Ἀπὸ τοὺς συγχρόνους διάσημους ἄνδρες ἢ ἀπὸ τίς σύγχρονες διάσημες γυναῖκες ποῖαν ἢ ποῖαν θαυμάζετε περισσότερο καὶ ἔχετε στὴ ζωὴ σας γιὰ πρότυπο καὶ γιὰ ἰδανικό;» Εἶχε ἀκόμη ὀριστεῖ ὅτι τὰ ἀγόρια ὤφειλαν νὰ ὑποδείξουν ἕναν ἄνδρα καὶ τὰ κορίτσια μιὰ γυναῖκα, γι' αὐτὸ ἔβαλα χωριστὰ τίς ἀπαντήσεις τῶν ἀγοριῶν καὶ χωριστὰ τῶν κοριτσιῶν, αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι σὲ πολλὰ δὲ συμπίπτουν οἱ προτιμήσεις τους καὶ οἱ μὴ προτιμήσεις τους ἀκόμη, γιατί πάρα πολλοί, ὅπως τυχαίνει πάντα, ἀπαντοῦν ὁμοίως ἢ ἑξῶ ἀπὸ τὸ θέμα.

Θαυμάζω τὸν Ἀρχιεπίσκοπο (Σελ. 320, στ. γ')

Ὡστόσο ἡ ἀναλογία τῶν προτιμήσεων εἶναι διαφορετικὴ στ' ἀγόρια ἀπὸ τὰ κορίτσια. Στ' ἀγόρια, τοὺς περισσότερους, ἂς ποῦμε, ψήφους, παίρνουν πρῶτα οἱ Πολιτικοὶ Ἀνδρες, ὕστερα οἱ Ἀθληταί, μετὰ οἱ Διανοούμενοι καὶ οἱ Συγγραφεῖς, οἱ Ἐπιστήμονες καὶ οἱ Ἐφευρέται καὶ ὕστερα ἔρχονται ὅλοι οἱ ἄλλοι. Στὰ κορίτσια ἀπεναντίας στὴν πρώτη γραμμὴ ἔρχονται οἱ γυναῖκες ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὰ φιλικὰ ἔργα, ποὺ ἐργάστηκαν κοινωνικά, μετὰ οἱ Δόκιμοι καὶ Συγγραφεῖς, ἔπειτα οἱ Ἐπιστήμονες, ὕστερα οἱ Καλλιτέχνιδες κλπ.

Πολλοὶ καὶ πολλὰς ὅπως εἶπα καὶ παραπάνω ἀπάντησαν ὁμοίως καὶ ἑξῶ ἀπὸ τὸ θέμα. Ἐδῶ γιὰ μεγαλύτερη εὐκολία ἔβαλα ἀγόρια καὶ κορίτσια ἀνάκατα, καὶ μ' αὐτὲς τίς ἀπαντήσεις θὰ κάνω τὴν ἀρχή.

Καὶ νὰ πρῶτῃ-πρῶτῃ ἡ φίλη μας Ἀντὴ Ἰράα, ποὺ ἡ μεγάλη της στοργὴ καὶ μιὰ μικρὴ της διάθεση ἴσως ἴσως νὰ κάνῃ πνεῦμα, τὴν κάνουν νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ θέμα. Ἐπειδὴ λέει, δὲν ξέρεῖ καμμιὰ διάσημη γυναῖκα, γιὰ πρότυπο καὶ γιὰ ἰδανικό στὴ ζωὴ της ἔχει τὴν... μαμά της!

— Τὸ πούλακι μου! ἔκανε ἡ κυρία-Μάρθα, συγκινημένη.

— Ναί, καὶ μένα μὲ συγκινεῖ, εἶπε ἡ κυρία Διάπλασις, μὰ δὲν εἶναι σύμφωνη μὲ τοὺς ὁρους. Προχώρει, Ἀνανία.

— Τὴν μητέρα, ἔχει γιὰ ἰδανικό καὶ ἡ Ροζελάντια, μὰ ὅχι τὴ δική της, τὴν προσωποποίηση τῆς ἐννοίας τῆς Μητέρας ἔτσι. Πολλὰ θέλα νὰ ποιάσω τὸν Ὑάκμαντ.

Ἡ Ροζία ξεχωρίζει μιὰ ἀπλὴ πολιτίδα, ποὺ δὲν μὰς τὴν ὀνομάζει μὰ ποὺ τὰ ἔργα της μιλοῦν μόνον τους. Ποῖα νὰ εἶναι;

— Ἀληθὴ ἡ Ροζία μὰς βάσει νὰ λύ-

σουμε καὶ αἰνίγματα, εἶπε ἡ Ἀγάπη.

— Ἡ Πονεμένη Καρδιά, ἔξακολούθησα, δὲν δίνει τὴν προτίμησή της σὲ ὀρισμένη διάσημη γυναῖκα, «μὰ προτιμᾷ νὰ παίρνῃ ἀπὸ τὴν κάθε μιὰ ὅσα ὀφέλεια μπορεί». Ὁ Ταξιδιδῶτης κρεμάστηκε ἀπὸ τὴ φράση τῆς προκηρύξεως ποὺ λέει «ποῖον ἔχετε γιὰ πρότυπο καὶ ἰδανικό» καὶ νόμισε πῶς ὑποθέτομε ὅτι κάθε παιδί πρέπει νὰ ἔχῃ μπροστά του ἕναν ὀρισμένο διάσημο ἄνθρωπο καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τὸν μιμηθῇ δουλικὰ, καὶ ἀντικρούει αὐτὴ τὴν ἀποψη ἀναπτύσσοντας δόκιλη θεωρία.

— Ὡ μὰ δὲν ἔχει δικίω ὁ Ταξιδιδῶτης, εἶπε ἡ κυρία Διάπλασις. Ἡ φράση αὐτὴ ἦταν ὑποβοηθητικὴ καὶ ἐπεξηγηματικὴ. Καὶ ὕστερα, μπορεί κανεὶς νὰ ἔχῃ ὡς ἰδανικό ἕνα διάσημον ἄνθρωπο μὰ νὰ μὴ ἐπιζητῇ νὰ τοῦ μοιάσῃ γιατί ζῇ ὑπὸ διαφορετικὲς συνθήκες, γιατί εἶναι σ' ἄλλη ἐποχὴ, καὶ γιὰ τόσους ἄλλους λόγους. Ὁ φίλος μας δὲν κατάλαβε τὴν ἐρώτησιν!

— Τώρα ἐρχόμαστε καὶ σὲ δυο-τρὲς ἄλλους ποὺ δὲν ἀπαντοῦν ὁμοίως μὰ ὥστόσο δὲν εἶναι μὲς στοὺς ὁρους, εἶπα.

— Τέλος πάντων, ἔδωσες πῆρες, τὸ ἔκανες τὸ ἀλογοπαῖγνιο! φώναξε ἡ Κική.

— Πότε; ποῖο; διαμαρτυρήθηκα μὲ ὅλη μου τὴν ἀθωότητα. Οὐρ' ἀφῆσε με νὰ προχωρήσω. Λοιπὸν, κυρία Διάπλασις, ἡ προκήρυξη ὥριζε φανερά «σύγχρονους» διάσημους ἄνδρες. Καὶ ἐδῶ ἔχομε τὸ Δοξαζόμενο Ἀκρωτήρι ποὺ θαυμάζει τὸν Μιχαὴλ Ἀγγελο, τὸν περίφημο γλύπτη καὶ ζωγράφο τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ ὁ Κατάσκοπος 33 ποὺ ἔχει γιὰ ἰδανικό του τὸν Σολωμό! Καὶ τώρα ἐρχόμαστε σὲ μιὰ ἀπάντησιν, ποὺ δίστασα νὰ τὴν βάλω σ' αὐτὸ τὸ σωρὸ. Τὴν ἔστειλε ἡ Πίσσα τῶν Ὀνείρων, καὶ ἀκούστε τί ὠραία ποὺ τὰ γράφει: «Τί ἄλλο καλύτερο θὰ ἐπιζητοῦσε ἕνα κορίτσι ποὺ μέσα του ἔχει τὸ μυητικὸ ἐνστικτο, ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπῃ γύρω του τὴν ἀγάπην τῶν παιδιῶν καὶ ἀπὸ τοῦ νὰ αἰσθάνεται πῶς χίλια τρυφερά στοματάκια ξεφωνίζουν ἀπὸ χαρὰ σὲ μιὰ καὶ μόνῃ λέξη: «Διάπλασις»; Ναί μ' αὐτὴν ἡ θεὰ νὰ ἐμοιάζω. Μ' αὐτὴ τὴν τρυφερότητα καὶ πασίγνωστη μητέρα».

Ἡ κυρία Διάπλασις χαμογέλασε συγκινημένη. — Μὰ ἐγὼ δὲν εἰμαι διάσημη γυναῖκα, εἶπε, ἐγὼ εἰμαι... πῶς νὰ τὸ πῶ... — Κι' ἔπειτα, ἔξαιρούνται οἱ παρόντες! φώναξε ζωηρὰ ἡ Κική. — Ὅλοι γελάσαμε.

— Ἡ Κική ἔλυσε πολλὰ ὀράτια τὸ ζήτημα, ὅλως ἢ κυρία. Ἐλα τώρα, Ἀνανία, προχώρει στοὺς θετικούς.

— Ἀπὸ τοὺς θετικούς, κυρία Διάπλασις, γιὰ νὰ πάρουμε πρῶτα τὰ ἀγόρια τὸν μεγαλύτερο σωρὸ τὸν κάνουν οἱ ἀ-

Πολλὰ θέλα νὰ ποιάσω τὸν Ὑάκμαντ. (Σελ. 320, στ. γ')

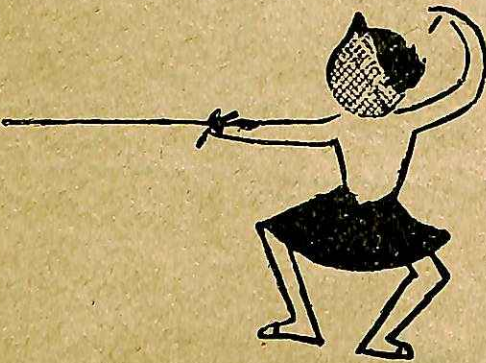
παντήσεις από τα παιδιά εκείνα που θαυμάζουν τους μεγάλους πολιτικούς άνδρες. Πριν όμως ανοίξω το σωρό αυτόν, πρέπει να σας αναφέρω και ένα άλλο εξ ίσου μεγάλο. Είναι τα παιδιά που θαυμάζουν και έχουν για ιδανικό και πρότυπό τους τον Βασίλεα μας. Τό **Δοξασμένο Τριπολιτοστάμι** κάνει μια ώραία αποστολή στα διαπλάσσι-πυλα προτείνοντας τους να Τον έχουν ως παράδειγμα, ο **Κεραλλήν** θαυμάζει τον Βασίλεα γιατί είναι φιλόπατρις, ευσεβής, σεμνός, απλός και αγαπά το καθήκον του «σε παραδειγματικό σημείο», ο **Δόνιφαν** θαυμάζει το «Καμάρι της Πατρίδος που μας οδηγεί στην δόξα, στην τιμή και στον καλό δρόμο» και πλήθος άλλοι που είναι αδύνατο να τους αναφέρω ένα-ένα.

— Μπαρβό τα καλά μου τα παιδιά, έκανε η κυρά-Μάρθα με δακρυμένα μάτια. Πολύ με συγκίνησαν.

— Άς έρθουμε τώρα στα παιδιά που θαυμάζουν τους μεγάλους πολιτικούς. Πολλά παιδιά π.χ. ο **Πιότις-Πατρίς**, το **Κερινεωτάκι**, ο **Στέφανος της Δόξης** κι άλλοι θαυμάζουν τον Βενιζέλο, πλήθος όμως είναι εκείνοι που θαυμάζουν τον Χίτλερ και τον Μουσσολίνι από τους συγχρόνους πολιτικούς. Ο φίλος μας ο **Πάν** θαυμάζει τον Μουσσολίνι, γιατί «του άρεσουν οι άνθρωποι οι γεμάτοι ζωή, δραστηριότητα και σιδηρένια θέληση», το **Αγρίμι** τον θαυμάζει γιατί «έκανε μεγάλη την πατρίδα του», ο **Κυρίαρχος του Συμπαντος** γιατί «από άπλος δάσκαλος έγινε μεγάλος Έθνηγέτης και ανήρωσε την Ιταλία σε δύναμη μ' ευρύτατο μέλλον, κι ακόμη γιατί βρίσκει καιρό να συζητήσει και να παίξει ώραίο βολι», κι άλλοι για παρόμοιους λόγους. Μά και ο Χίτλερ έχει τους νεαρούς θαυμαστές του. Ο **Σαρτηδών** θαυμάζει τον Χίτλερ για την αυτοπεποίθησή του την πίστη του προς την ιδεολογία του, την θέληση και την ενεργητικότητά του, ο **Ιωάννης Γεωργιάς** γιατί κατώρθωσε ν' αναπτρώσει το φρόνημα των Γερμανών και να τους κάνει πάλι άξιους του προσορισμού τους, και πού να αναφέρω τους άλλους.

— Άς αφήσουμε τώρα τους Πολιτικούς στην μπάντα και ας έρθουμε σε άλλον όγκωδη σωρό, στους Άθλητές. Πρέπει κιόλας να θυμηθώ, κυρία Διάπλασις πώς πέρασαν όταν προκηρύχθηκε αυτός ο διαγωνισμός μόλις είχαν τελειώσει οι Ολυμπιακοί αγώνες και ήταν ακόμη πρόσφατοι οι θρίαμβοι του Όουενς. Γι' αυτό κι' εκείνος έχει τους περισσότερους θαυμαστές. Θαυμάζω τον Όουενς, φωνάζει το **Ατρόμητο Διαπλάσσι-Πυλο**. «Πραγματικά θα ήθελα να ήμουν σαν τον Όουενς, που τον βλέπει κανείς να πηδάει και νομίζει πως πετιέται, λέει με προσιμω, τον μαρσο άθλητή», λέει, κά-τό το ίδιο και ο **Κ. Γ. Κυριακός**. Μά μας Μάντικα και Κυριακίδη και ο **Αγρίσι Παλμός** σε μια πολύ ώραία απάντη-ση, θαυμάζει τον Βαρώνο ντε Κουμπερ-τέν, τον αναδιοργανωτή των Ολυμπια-κών αγώνων «γιατί άφιέρωσε τη ζωή του σε μια πράξη ευγενική που καλυτε-ρεύει το ανθρώπινο γένος και συντελεί στη συναδέλφωση των λαών».

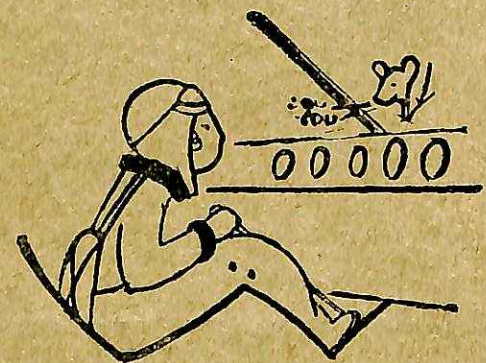
Τώρα έρχονται οι έπιστήμονες. Ο **Μικρός Σπουδαστής** και ο **Όρεινός Κερκύρας** θαυμάζουν τον μεγάλο Μα-ρκόνι που τον θάνατό του έλαχε πριν από λίγες βδομάδες όλη η ανθρωπότης. Μά και οι δυο κάνουν λάθος. Γιατί ο ένας λέει πως έφευρε το τηλέφωνο και ο άλλος πως έφευρε τον τηλεγράφο, ενώ είναι γνωστό πως έφευρε τον τηλε-φώνου ήταν ο Έδισον και του τηλε-γράφου ο Μόρς. Ο Μαρκόνι έφευρε τον ασύρματο τηλεγράφο και το ασύρματο τηλέφωνο που ήταν ο πρόδρομος του ραδιοφώνου και έκανε κι' ένα πλήθος άλλες έφευρέσεις σχετικές με τον ήλεκ-τρισμό.

«Το ιδανικό μου είναι η πρωταθλήτρια της ξιφασκίας Έλεν Μάνιερ»

Ο **Βασίλειος Βουλγαροκτόνος** θαυμάζει τον Έλληνα πρωτοπαλαστή Τζιμ Λόντο, μα προτιμά την δόξα του Αιν-σταίν ή του Έδισον που μένει αθά-νατη.

— Μπα και ο Μίλων ο Κροτωνιάτης ήταν παλαιστής και όμως η δόξα του

«Φαντάσου να ξεπροβάλλω κανένα πογνικάκι!»

έμεινε αθάνατη, είπε η Κική που θέ-λει να κάνει τη διαβασμένη.

— Πάμε, Κική, και άφησέ μας να ξεακολουθήσουμε. Παραλείπω μερικούς άλλους που θαυμάζουν κι' αυτοί ώρι-σμένους έπιστήμονες, μα που οι άπαν-τήσεις τους είναι λιγώτερο καλές, κι' έρχομαι σ' αυτούς που προτιμούν τους λογοτέχνες. Νά ο **Αγγορολογιάτατος** που μαζί με δυο-τρεις άλλους θαυμά-ζει τον Παλαμά, αλλά άπορεί πως δεν κατώρθωσε να πάρη το Νόμπελ σαν τον Πιραντέλλο. Τον Έλληνα Ξενόπουλο άπ' όλους προτιμώ, γιατί αναλογίζομαι τις ευχάριστες στιγμές που μου χαρίζει όταν διαβάξω τα καλογραμμένα του βι-βλία» άπαντά ο **Κόριος του Ντάνιγκ**. Μά και άλλοι πολλοί εκδηλώνουν την προτίμησή τους στον αγαπημένο τους

Φαίωνα, άλλοι για τις Άθηνάϊκες επι-στολές, άλλοι για τα θεατρικά του έργα, άλλοι για τα μυθιστορήματά του. Πολ-λά παιδιά πάλι εκδηλώνουν την προτί-μησή τους για διαφόρους άλλους συγ-γραφείς Έλληνες και ξένους, που δεν είναι εύκολο να τα αναφέρω ένα-ένα.

Και τώρα έρχεται ένας μικρός σωρός από τις άπαντήσεις εκείνες που δεν μπόρεσα να τις κατατάξω σε όρισμένη κατηγορία. Π.χ. ο **Γεώργιος Τριαντα-φύλλου** στην ώραία απάντησή του μάς δηλώνει πως θαυμάζει τον Μπάντεν-Πάουελ, τον Αρχιπρόσκοπο «που ίδρυσε τον προσκοπισμό όπου γίνονται οι δυ-νατοί χαρακτήρες και άπ' όπου βγαίνουν οι καλοί πολίτες και οι άνώτεροι άν-θρωποι».

— Μπαρβό, παιδί μου, ώραία τα λέει, είπε η κυρία Διάπλασις.

— Για να ιδούμε τώρα τί θα πήτε για τον **Λιγουνδάκη**. Αυτός, σύμφωνα με το ψευδώνυμό του, άλλωστε, ποιόν νομίζεται ότι θαυμάζει; Τον Τσελε-μεντέ! Γιατί είναι, γράφει, όχι μόνον μεγάλος μάγιστρος, αλλά και μεγάλος συγγραφέας. «Άχ, πολύ ήθελα να του μοιάσω, συμπεραίνει, και να γίνω σαν κι' αυτόν!»

— Του το εύχομαι με όλη μου την καρδιά! είπε η κυρά Μάρθα.

— Και τώρα έρχεται μια συγκινη-τική απάντηση, του **Ρεμύ**. «Ακούστε τί μάς γράφει: «Ροτς, Διάπλασή μου, ποιά σύγχρονο άνδρα θαυμάζου-με περισσότερο; Μά θέλει και ρώτη-μα, τουλάχιστον για μās τα Διαπλά-σσιούλα; Υπάρχει πιά ιδανικό, πιά άξιοθαύμαστο πρόσωπο από τον διευ-θυντή μας τον κ. Παπαδόπουλο, που μάς δίνει τη χαρά μας, την ευτυχία μας, τη «Διάπλαση»;

Η κυρία Διάπλασις είχε συγκινηθή πολύ αληθινά, η κυρά Μάρθα ξερόβηξε και μέσα στη γενική συγκίνηση, το δια-βολάκι ή Κική φώναξε:

— Το κακό είναι πως τώρα δεν μπο-ρώ να πω έξαιρουμένοι οι παρόντες, γιατί ο κ. Παπαδόπουλος λείπει.

Υστερα από μια μικρή ανάπαυλα—ή κυρά-Μάρθα μάς έκανε έκ του προχεί-ρου ώραίες τηγανίτες για να πανηγυ-ρίση την έστω και «ιμιασιόν» Κυριακή αυτήν—ξεακολούθησε το διάβασμα των απαντήσεων.

— Τ' άγόρια τώρα έτελειώσαν, είπα, και έρχομαστε στα κορίτσια. Πρωτά όμως πρέπει ν' αναφέρω και μια άπάν-τηση που βρίσκεται «στο μεταίχιμον». Την έστειλε δηλ. ένα κορίτσι, η **Παι-χνιδάρα**, που θαυμάζει όμως ένα διά-σημον άνδρα, τον βασιλέα της Άγγλίας Έδουάρδο, αυτόν που άρχότερα παραι-τήθηκε «γιατί ενώ είναι βασιλεύς μιλά με τους ανθρώπους του Ναού και συνα-ναστρέφεται με τους άπλους ψαράδες».

Και τώρα άς πάρουμε τον μεγαλύτε-ρο σωρό των απαντήσεων. Είναι τα κορίτσια που θαυμάζουν τις γυναίκες εκείνες που άσολήθηκαν με τη φιλαν-θρωπία. Πολλούς θαυμαστές έχει ή άείμνηστη βασίλισσα Σοφία. «Δεν έχω ανάγκη να πιάξω μακρού για να βρω, άφου σ' όν τον πόνο υπάχει το καλύ-τερο» λέει η **Έρείκη**. Άλλά και τη Μάννα του Στρατιώτη, την κυρία Άν-να Παπαδοπούλου, πόσοι δεν θαυμάζουν.

(Το τέλος στο ερχόμενο)

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΤΡΙΔΑ!

«Ο Θεός, λές κι' έδωσε τα πόδια κάθε ανθρώπου στο μέρος που γεννήθηκε, λές κι' ένας μαγνήτης κρατεί δεμένο τον άνθρωπο, στην πατρική γη. Δέ μπορεί να φύγη! Άλλά κι' αν φύγη, ά-μέτρητος θάνατο ο πόθος του να ξανα-γυρίση! Δέ θα μπόρεση να νιώσει ευ-τυχία μακριά από την πατρίδα του».

Και είναι άξιο περιεργίας, ότι όσο περισσότερο υπέφερε κανείς στην πα-τρική γη, τόσο μεγαλύτερη αγάπη νοιά-θει γι' αυτήν, τόσο περισσότερο σφιγ-γόνται οι δεσμοί του μαζί της.

Είναι λίγο παράξενο, να συνδέεται κανείς με τη δυστυχία, και ο άνθρωπος που έχασε μια άχρυσή του καλύβα, φει-γοντας άπ' την πατρίδα του, να είναι εκείνος που περισσότερο άποζητάει την πατρική στέγη.

Μά κι' ένας άγριος ποθεί περισσό-τερο τη σκηνή του, παρά ένας πρίγκι-πας το παλάτι του. Ο βουνήσιος άν-θρωπος νοσταλγεί περισσότερο το βου-νό του, παρά ο καμπίσιος το λιβάδι του.

Ρωτήστε ένα βοσκό, αν θα δεχόταν ν' αλλάξει το επάγγελμά του με τον πρώτο άρχοντα της γης; ρωτήστε και θά πεισθήτε. Ο βοσκός δεν ζητάει τί-ποτ' άλλο, παρά να τρώη κριθαρό-ψωμο και να πίνη γιδίσιο γάλα, να παίξει με τη φλογέρα του και να τρα-γουδάει τα τραγούδια που τραγουδούσαν και οι πρόγονοί του. Βαραίνεται αν φύγη από το αγαπημένο του βουνό με τα ξεροπόταμά του και τα σύννεφά του, αν χωρισθή από τα κοπάδια του. Πρέ-πει ή ρίζα του να βρίσκεται σ' ένα βρά-χο· δέ μπορεί να προκύψη, δέ μπορεί να ευτυχίση, εάν δεν την χτυπήσουν οι άνεμοι κι' οι βροχές. Η γη, και ο ή-λιος της πατρίδας, τη σκοτώνουν.

Όλοι, δίχως εξαίρεση, είναι δεμένοι ψυχικά με τον τόπο, όπου γεννήθηκαν, όπου έζησαν, τα πρώτα χρόνια τους, τα χρόνια της ευτυχισμένης παιδικής ηλικίας, και που τον όνομάζουν «πα-τρίδα».

Κι' αν ξενιτευτή κανείς, κι' αν ακό-μη, παραδεχθούμε ότι έχει ευτυχίσει στην ξενιτεία, ποτέ δέ θα ξεχάση, πο-τέ δέ θα πάψη να νοσταλγεί το μέρος όπου είδε πρώτα-πρώτα, τα φώς της ήμέρας και της φύσης, τα κάλλη...

Τί είναι, όμως, εκείνο που δημιουρ-γεί τους δυνατός δεσμούς που μάς κρατούν κοντά στη «γενέτειρα»;

Ίσως νάναι το χαμόγελο μιας μητέ-ρας, ενός πατέρα, μιας άδελφής· ίσως νάναι κι' οι πιο άλγες περιπτώσεις: ένας σκύλος που γαύγισε τη νύκτα στην έξοχή, ένα άηδόνι που έρχοταν κάθε χρόνο στον κήπο, ή φαλκή ενός χελι-δονιού στο παράθυρο, το καμπαναριό της Έκκλησίας, που ξεχώριζε κανείς πάνω άπ' τα δέντρα.

Άλήθεια! Και των άπλουστέρων ά-κόμη πραγμάτων ή παράσταση, σχημα-τίζει την έννοια της «Πατρίδας», την έννοια αυτή, που είναι ή πηγή του πα-τριωτισμού και των μεγάλων άρετών, που ο πατριωτισμός δημιουργεί...

(Διασκευή από του Chateaubriand)

Στέφανος της Δόξης [Α]

ΣΤΟ ΓΥΡΙΣΜΟ

Γυρίζοντας από το μακρινό ταξίδι στο χωριό ή Μέλλα, ύστερα από τόσα χρόνια που έλειπε, δεν μπόρεσε να μην αιστανθή κατάβαθα την χαρά της ξε-νιτεμένης που έπιστρέφει στ' αγαπη-μένα της μέρος.

Στην πόρτα την περιμένει ή γιαγιά μ' ένα χαμόγελο στα σβυσμένα από τα βάσανα χείλη της και με τρεμμένα χέ-ρια την αγκαλιάζει. «Ήρθες, Μέλλα μου, ήρθες παρηγοριά μου, να μου γλυ-κάνης τα τελευταία χρόνια της ζωής μου της τόσο βασανισμένης». Και κοι-τάζοντάς την καλλίτερα αναστέναξε: «Άχ και πόσο της μοιάζεις, παιδί μου».

Με δάκρυα φίλησε το χέρι της για-γιάς, και αγκαλιασμένες μπηκναι στο στίτι.

Τώρα ζούσε μόνη ή γιαγιά, κατάμο-νη. Από τότε που πέθανε το στήριγμά της, ο άνδρας της έμεινε με την μονα-χοκόρη της, και όταν της ήρθε το κακό και την έχασε και αυτήν νύκτα, έμεινε με την έγγονούλα της, ενώ ο γαμπρός της για να ξεχάση έφυγε για την Άμερική.

Τα χρόνια πέρασαν, ή Μέλλα μεγά-λωνε και ήρθε το μήνυμα από τον πα-τέρα πως την θέλει κοντά του.

Έσφιξε την καρδιά της ή γιαγιά κι' άποχωρίστηκε από την έγγονούλα. Μά έπειτα αιστάνθηκε τί θησαυρό έχασε. Το γλυκό προσωπάκι δεν το έβλεπε πιά και με δάκρυα πάντα στα μάτια βρισκότανε πάλι έφερνε στον νού της την Μέλλα...

Γιαγιά και έγγονή τώρα—ή μια στην άκρη της ζωής και ή άλλη στην άρχή—αγκαλιασμένες μιλούσε για τα περα-σμένα και κεί που λένε τώρα άλλα, πάντα στρέφεται μέσα στο μυαλό τους ή ιδέα για την πεθαμένη που έφυγε τόσο πρόωγα χωρίς να χασή το παιδί της, το σπάνιο αυτό λουλούδι που με την παρουσία του ήρθε τώρα να γλυ-κάνη τα πικραμένα γεραστιά της για-γιάς και να της φέρη τόσες παλιές ά-νανησιες.

Και σαν γιά φόρο στην μνήμη της πεθαμένης, αγκαλιασμένες ή νύκτα με το γήρας μπρος στην μεγάλη της εικόνα αισθάνονται σαν να τους έρχεται έ-να φίλι από κείνη, από το υπερέραν, μια πνοή που τους αγκαλιάζει σιγά-σιγά.

Εύα [Β]

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

Είναι Ίουνιος! Ο ήλιος στέλνει από ψηλά τις θερμές του άχτίδες στο χω-ράφι.

Τα στάχια μεστωμένα και κατακί-τρινα περιμένοντας το δρεπάνι του θε-ριστή λυγίζουν περήφανα έδώ κι' εκεί στο φύσημα του άνεμου.

Στην άκρη του χωραφιού μια ταπει-νή παρέα χαμοηλιών και μερικές πα-παρούνες με τα κατακόκκινα σκουφα-κια τους στέκουν ξεμακρά κοιτάζοντας με θαυμασμό τα περήφανα στάχια.

Άλλά νά! Άνάμεσα τους άντικρύ-ζουν μια παπαρούνα που πρόβαλε κόκ-κινη και χαρωπή.

Τ' άγριολούλουδα κοιτάζοντάς την ζηλεύουν την τύχη της.

«Ω! Τί ευτυχισμένη που θα είναι έ-χοντας ως παρέα τα περήφανα σπαρτά. Πόσο φαίνεται ξένοιαστη και χαρού-μενη!»

Τί ώραία εικόνα που παρουσιάζει αυ-τή στη μέση με το κόκκινο χρώμα της έχοντας γύρω της φόντο κατακίτρινο.

Σε λίγο όμως άκούγονται φωνές, και να οι δεριστάδες με τα δρεπάνια στο χέρι έρχονται κατά το χωράφι. Μπρο-στά βαδίζουν μερικά άγόρια και κορί-τσια, από πίσω ακολουθούν οι μεγα-λύτεροι.

Και ο θερισμός άρχίζει! Τα τραγού-δια, οι χαρούμενες φωνές και τα διά-φορα άστεία των θεριστών άντηχούν παντού.

Τα στάχια πέφτουν κάτω από το δρεπάνι, δένονται σε δεμάτια και έπει-τα φορτώνονται στα κάδρα.

Άξαφνα τ' άγριολούλουδα βλέπουν με τρόμο ένα θεριστή να ξεριζώνει την δύστυχη παπαρούνα και να την πετά παράμερα.

Το φτωχό λουλούδι παραπεταμένο τώρα σε μια γωνιά χωρίς παρέα στην ζή-λεια και τον θαυμασμό των άλλων, ξε-ψυχή μόνον.

Φτωχό άγριολούλουδο! Έξησες τό-σον λίγο στον κόσμο και άμέσως ή ζή-λεια και ο φθόνος σε περικύλισαν, κι' όταν πλέον παρατημένο από όλους σε μια γωνιά ξεψύχησες, κανείς δεν σου έδωσε σημασία...

Ταυρομάχος [Γ]

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Ήταν μια όμορφη καλοκαιριάτικη νύχτα. Το φώς του φεγγαριού έμπαινε όλο άπ' τ' άνοιχτά παράθυρα μέσ' το δωμάτιό μου. Όλοι κοιμόνταν, μόνον έγω και ο σούρανος άγρυπνούσαμε θαρ-μάζοντας και οι δυο το φωτεινό δια-μάντι της νύχτας που μας γεννούσε μια γλυκιά όνειροπόληση.

Ξαφνικά το χτυπήτηρι της πόρτας μας άρχισε να χτυπάει ρυθμικά... τάν-τάν...

